

Clash of clans

Al weken houden de demonen de geest in hun greep. Het ooit glooiende heuvellandschap is veranderd in een slagveld vol kraters, as en puin. Hier en daar groeit slechts een bescheiden vetplantje in de spleten van de kurkdroge aarde.

De heerser besluit in te grijpen. Het land kan zichzelf niet meer redden, deze oorlog duurt al te lang. Hij besluit Prozac naar het gebied te sturen, de Abraham van zijn legioen en degene met de meeste ervaring. Zolof en Seroxat, zijn jongere broers, voelen zich gepasseerd. Zij beschikken over dezelfde slagkracht als hun oudere broer, maar met minder collateral damage. Prozac strijkt door zijn witte baard terwijl hij over het uitgebluste land tuurt. Hij neemt de tijd. Maar al heeft hij zijn sporen verdiend op talloze slagvelden, de demonen lijken dit keer niet onder de indruk zijn van zijn senioriteit. Rivieren en beken zijn al lang opgedroogd. Het land heeft geen enkele slagkracht meer.

De heerser vervangt Prozac dus door Efexor. Met zijn bliksemschichten is Efexor een duizelingwekkende verschijning. De tegenstanders breekt het zweet uit bij het zien van dit krachtige, tweekleurige wezen. Parnate staat langs de zijlijn. De statige dame lijdt aan een minderwaardigheidscomplex omdat er nog slechts zelden een beroep op haar wordt gedaan. Maar Efexor kent zijn eigen kracht niet. De door uitdroging gebarsten rivierbeddingen kunnen de plotseling stroom neurotransmitters niet opnemen. Overall ontstaan overstromingen. De heerser kijkt machteloos toe hoe zijn voormalige rijk ten prooi valt aan modderstromen en aardverschuivingen. Dopamine hoopt zich op verkeerde plaatsen op, terwijl er op andere plaatsen een tekort

ontstaat. Het transport van noradrenaline stagneert terwijl ondertussen een overproductie van serotonine ontstaat.

De duisternis heeft plaats gemaakt voor een zon die nooit meer ondergaat. Verstarring heeft plaats gemaakt voor overmatige activiteit en onrust. Uiteindelijk besluit de heerser zijn oudste dochter Priadel, of Li zoals hij haar teder noemt, te sturen naar het geteisterde gebied. Li lijkt onschuldig, maar schijn bedriegt. De schoonheid is licht ontvlambaar. Eenmaal ontstoken in woede schiet zij rode steekvlammen. De aarde beeft en schokt onder haar treden. Toch vindt de heerser dat haar invloed te lang op zich laat wachten. Overdag zet hij daarom Valium in om de klappen te dempen. 's Nachts stuurt hij de tweeling Normison en Seresta op de demonen af, maar die zijn al lang niet meer onder de indruk, laat staan van hun kleine broertje Dormicum.

De demonen zijn er ondertussen in geslaagd grote gebieden te laten overstromen. Rivieren treden buiten hun oevers, bruggen worden weggeslagen. Bomen worden mee gesleurd door de modderstroom. De heerser grijpt naar zijn laatste redmiddel: hij zet zijn trouwe bondgenote Zyprexa in. Zyprexa maakt waar wat ze belooft. Op slag komt het landschap tot stilstand. De prijs is hoog: alles is ineens nu kleurloos, eentonig, grijs en versteend. Het bruisen en kolken heeft plaatsgemaakt voor matte onverschilligheid.

Het zal nog lang duren voordat de heerser de juiste combinatie van strijders heeft gevonden. Zyprexa trekt hij weer terug, en Effexor vervangt hij door de minder felle Cipralex. Priadel moet hij regelmatig terugroepen om te voorkomen dat zij het land vergiftigt. Maar uiteindelijk beginnen er weer zaadjes te ontkiemen, en begint het land weer te groeien en bloeien – tot de volgende vijandelijke inval.

Catharsis